

Om bønn

Blant dem som pleier å be er det tre slags mennesker.

Det er han som idet han ber oppfyller en bestemt plikt, som om den var en av livets mange plikter. Han vet ikke hvem han ber til, men han tror nok at han ber til en gud. Hvis han befinner seg i en forsamling, føler han seg forpliktet til å gjøre som de andre. Han er som et av fårene i en flokk, og han går videre uten å vite hvorfor og hvor hen. Å be er for ham noe som han må gjøre, fordi han er i en situasjon hvor han ikke kan unngå det. Han gjør som alle andre for ikke å skille seg ut fra familien eller fra menigheten og for å vise sine omgivelser respekt. Hans bønn er mekanisk og dersom den har noe virkning, er den meget liten.

Så der det han som ber fordi det er blitt sagt til ham at han skal gjøre det. Men han er ikke sikker på at der finnes noen Gud eller at bønnen virkelig blir hørt. Han ber kanskje, men føler seg stadig usikker: "Handler jeg riktig eller handler jeg galt?" Hvis han er en opptatt mann, tenker han kanskje: "Bruker jeg min tid til noe som virkelig lønner seg, eller kaster jeg den bort? Jeg ser jo ingen og jeg hører ikke noe svar på min bønn." Han ber fordi det er blitt sagt ham at han skal gjøre det, eller fordi det kunne bringe ham noe godt. Hans bønn er en bønn i mørke. Hjertet som åpnes for Gud, er dekket av hans egen tvil. Selv om han bad på denne måten i tusen år, ville hans bønn ikke bli hørt. Det er en slik sjel som til slutt mister sin tro, spesielt hvis han har skuffelser i livet. Når han ber og hans bønn ikke blir besvart, gjør det ende på hans tro.

Så er det en tredje type mennesker. De har fantasi og den blir styrket ved tro. De ikke bare ber til Gud, men de ber i Guds nærvær og for Guds åsyn. Og har fantasier først hjulpet et menneske til å fornemme Guds nærvær, da vekkes Gud i hans eget hjerte, og da hører Gud det før han uttaler et ord. Når han ber i enerom, er han ikke alene, han er der med Gud. For ham er Gud da ikke i den høyeste himmel, men foran ham, hos ham og i ham. For ham er da himmelen på jorden, og jorden er himmelen. Ingen er da så levende for ham som Gud, så forståelig som Gud, og alle navn og former blir en åpenbaring av Gud. Da blir hvert ord i bønnen et levende ord. Det bringer velsignelse ikke bare til ham, men også til hans omgivelser. Det er denne måte å be på som er den eneste riktige, og det er på denne måte at bønnens hensikt oppfylles.